

vil meget sjældent finde Sted, men det kan i det enkelte Tilfælde være den enkelte Mand saameget om at gjøre, at der vistnok ikke er Grund til ikke at vedtage denne Frihed, der, efter hvad jeg kjender til Forholdene, slet ikke vil have nogen Ulempe tilfølgende, thi i den indenrigste Fart er Skibet selv og endog enhver Deel deraf ligesaa vel bekendt som Skibets Navn.

Finantsministeren: Det har netop den Vansteligheid, at efter vore Forhold gaar vore Skibe i Almindelighed baade i indenrigst og udenrigst Fart, idet man nemlig kun har en Dags Rejse paa de allerfleste Steder i vort Land, inden man naaer til Udlandet; den Forstjæl, som det ærede Medlem vil opstille mellem indenrigst og udenrigst Fart, er derfor efter min Overbeviisning uholdbar, selv om jeg ikke vil indskrænke den, saaledes som det ærede Medlems Forslags Ordlyd synes at tyde paa, nemlig til kun at gjælde, medens Skibene ere i udenrigst Fart. Vansteligheiden er, som sagt, den, at man her kun sjældent kan sige, at et Skib alene er i udenrigst Fart, da det sædvanlig tillige er i indenrigst. Jeg kan heller ikke erkjende, at Sagen kan have en saadan Vigtighed for den Vedkommende, at der skulde være sær Anledning til for det Slags Tilhøieligheders Skyld, eller hvad man vil kalde det, det Slags særegne Rysters Skyld at tilstede et Forhold, som andre søfarende Nationer have fundet Anledning til at forbyde, fordi Følgerne deraf have viist sig at være farlige.

L. C. Larsen: Hverken den høitærede Finantsminister eller det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgfreds (Casse) have overbeviist mig om det Uvigtige i mit Forslag, og navnlig gjælder dette om det ærede kjøbenhavnske Medlems Udtalelser, idet han overseer, at, naar Handelen er ugheldig, vil den, der vil erhverve en saadan Part og ikke er berettiget dertil, lade være dermed, da ellers Følgen vil blive den, at han Intet erhverver. Det ærede Medlem aabenbarede tillige en ny Fare, idet, naar en Skibspart sælges paa Børsen, enhver Normand, Svensker eller Lybster kan gaar op

og byde paa Parten og lade sig den tilslaae og derved stille mange danske Mænd ved deres Eiendom, uden at disse kunne gjøre det Mindste for at forhindre det. Jeg troer derfor, at det vilde have været rigtigere fra den høitærede Finantsministers og det ærede kjøbenhavnske Medlems Side, om de havde søgt at gjøre Tilspøisler til mit Forslag, hvis de troede Saadant nødvendigt, hvad jeg nu ikke troer, end aldeles at modsætte sig det. Jeg vil imidlertid ikke være Skyld i, at denne Lov ikke kommer ud, og skal derfor høre mig for den høitærede Finantsministers bestemte Erklæring i denne Henseende, uden at fortsætte Kampen for dette Forslag, i Haab om, at man paa anden Maade vil sørge for de Interesser, som jeg har villet varetage.

Finantsministeren: Det er jo netop dette, der er Sagen, at denne enkelte Bestemmelse, sat ind i denne Lov, faaer en Betydning, som jeg er overbeviist om, at det ærede Medlem ikke har tilsigtet, nemlig, at man gjennem denne ustandset kan drive Proforma-værf og derved tilintetgjøre — ja, det ærede Medlem ryster paa Hovedet, men det er dog Sagen (L. C. Larsen: Man kan skrive strengere Love). — „skriv strengere Love“; nei, dem skal man ikke skrive her, det er netop Sagen. Jeg erkjender med det ærede Medlem, at denne Sag bør og skal ordnes, men ikke ved denne Leilighed, thi derved, at denne udrethane Bestemmelse kommer ind her, faaer den en anden Betydning, og det bliver umuligt at holde Registrerne complete. Det er aldeles ikke noget nyt Forhold, der her omhandles; der forlanges ikke noget Andet i § 1, end hvad der altid har været Tilfældet (L. C. Larsen: Men ikke været overholdt). Det er netop det, som man ikke maa tillade for Fremtiden, at give en Lov, men berøve sig selv Midlerne til at paasee, at den bliver overholdt.

Udler: Jeg skal blot udtale, at det af mig og 14 ærede Medlemmer, som have sluttet sig til mig, stillede Vædringsforslag om det Punkt, som nu er paa Bane, blev stillet af den Grund, at vi antog, at det høie Thing ikke let vilde forandre den Beslutning, som det